

REPORTAGET

På öppna förskolan. En tamburin skickas runt och så sjunger man en namnsång om det barn som står i tur att trumma.

Hej igen! Annika Andersson, sjuksköterska på Spenshult, kramar om Ulrika som varit patient på sjukhuset i många år.

Tar inte över. Daniel är mån om att Ulrika ska vara lika delaktig i det praktiska runt Jens, även om det oftast är enklare och snabbare om han gör det mesta. "Daniel låter mig ta plats och det stärker mig, inte minst när vi är ute bland folk", säger Ulrika, här på bvc.

"Jag ringde till pappa och för första gången grät jag för att jag är blind."

Graviditeten kan delas in i två faser: före tracken och efter. I juli fick Ulrika återigen problem med andningen. Hon kunde inte sova, vaknade i panik och kunde inte heller äta. Hon tänkte hela tiden på barnet och undrade hur något kunde överleva i en sådan karg och ogästvänlig miljö. Hon blev sämre och sämre, lades in på Länssjukhuset i Halmstad och när hon blev medvetslös blev det en akut operation.

När Ulrika vaknade upp tog hon sig mot halsen och kände att hennes värsta fiende var tillbaka: tracken. Först ville hon slita bort den, men insåg snart att den faktiskt hade räddat hennes liv. Sedan den dagen har hon levt i harmoni med apparaturen som gör att hon kan andas.

Nu inleddes den härliga tiden av graviditi-

teten. Allt kändes normalt, även om hon hela tiden bar på en liten oro. Kan barnet skadas av mina mediciner? Kommer jag att bli en bra mamma trots att jag är blind?

Den 27 januari 2007 förlöstes Ulrika med kejsarsnitt och blev mamma till Jens, som vägde 2 065 gram och var 46 centimeter lång. Släkt och vänner vallfärdade till sjukhuset för att titta på underverket och alla sa att han var så himla söt och fin. Men Ulrika kände sig mest i vägen.

"Jag ringde till pappa och för första gången grät jag för att jag är blind. Jag hade så gärna velat se mitt barn. Allt var lite upp och ner, jag vågade knappt hålla Jens eftersom han var så liten och skör. När vi kom hem blev det bättre, även om det har tagit tid att hitta min roll

som mamma. I början kände jag mig osäker och överflödig, eftersom ögonkontakten är så viktig när du umgås med ett spädbarn. På barnavårdscentralen pratade de över mitt huvud, alla vände sig till Daniel. Då bestämde vi att jag skulle prata på och Daniel skulle vara tyst, och att jag skulle ta hand om Jens när vi var där. Då blev det mycket bättre."

Daniel och Ulrika försöker göra mycket med Jens och de märker ofta att folk tittar: i affären, på Kyrkans barntimmar, när de är ute och går. De träffar människor i olika sammanhang, men det är sällan någon frågar vad tracken är till för eller hur det funkar att vara blind och ha en bebis.

"De vill nog väl, men jag önskar att fler hade

vågat prata om det. Ibland känner jag mig ifrågasatt och får för mig att folk tycker att det var oansvarigt att skaffa barn. Men ingen har rätt att avfärda mig, innerst inne vet jag att jag är en bra mamma till Jens även om jag inte kan se. Samtidigt blir jag nog aldrig helt lugn – redan nu kan jag sitta och tänka på om han kan bli mobbad i skolan för att hans mamma är blind. Jag funderar också på om jag kan stimulera honom tillräckligt, jag kan inte peka på lampan och få honom att förstå att det är en lampa. Och jag kommer aldrig att kunna kommentera en teckning som han har ritat.

I början var det många som var oroliga för att jag inte skulle kunna ta hand om Jens – någon påpekade till och med att jag borde ha assistent när inte Daniel var hemma – och

Den största kärleken. När Jens föddes – den första tiden kunde han för Jens och att allt gick så bra. Jag vet inte om jag vågar utmana livet en